

Φεβρουάριος 2013
έτος 39ο
άρ. φύλ. 651

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

“*Ἴνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

Γραφεία:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αποκριάτικη Συνεστίαση

Κυριακή 3 Μαρτίου και ώρα 1.30 μ.μ.

Αίθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., πλ. Ὁμονοίας

Τὸ καλομαγειρεμένο σπιτικό φαγητό, τὸ ἀφθονο δωρεὰν κρασί, τὰ ἀναψυκτικά ὡς καὶ τὸ μουσικοχορευτικό πρόγραμμα θὰ βοηθήσουν στὴν κοινὴ ἀναψυχή καὶ στὴ δημιουργία οἰκογενειακῆς κοινωνικῆς ἀτμόσφαιρας μέσα στὶς ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις μακριὰ ἀπὸ μασκαρέματα καὶ ἄλλες ξένες συνήθειες.

Εἰσοδος μὲ προσκλήσεις

Δηλώσεις συμμετοχῆς

μέχρι τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ 1 Μαρτίου.

Πληροφορίες: 210-5231.758, 6936-901606.

Τὸ Τριώδιο καὶ τὰ μηνύματά του

Σάββατο 23 Φεβρουαρίου καὶ ὡρα 7:00 μ.μ.

Αἰθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλητής:

κ. Λάμπρος Σκόντζος, θεολόγος καθηγητῆς

Ἐνδιαφέρουσες δραστηριότητες

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται:

Κάθε Σάββατο καὶ ὡρα 6:00 μ.μ. παραδοσιακοὶ χοροὶ, ὡρα 7:00 μ.μ. ἐπικαίρη ὁμιλία καὶ στὶς 8:00 μ.μ. μουσικὴ καὶ πρόβα χορωδίας.

Κάθε Κυριακὴ καὶ ὡρα 5:00 μ.μ. πρόγραμμα γιὰ ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, μουσικῆς καὶ παραδοσιακῶν χορῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομές.

Πληροφορίες:

Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις»,
τηλ: 210 52 30948.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται κανονικῶς στὴ νέα αἴθουσά των, **Ἀναγεννήσεως 19** (πλησίον Αγ. Σπυρίδωνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερά Παράκληση κάθε **Τρίτη βράδυ καὶ ὡρα 7.00 μ.μ.**

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Πληροφορίες: κ. Μαγδαληνὴ Κόκορη
στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Ἡ ἐνορία ἀπαραίτητη γιὰ τὴν οἰκογένεια (Μέρος γ')

Κων. Γανωτῆ, φιλολόγου-συγγραφέως

Στὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν θεσμοποιημένα γραφτὰ καὶ ἀγραφτὰ ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ οργανώνουν τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἐνοριακὴ. ἔκτος ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία, ποὺ συγκεντρώνει τοὺς πάντες «ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δι' εὐλόγους αἰτίαις ἀπολειφθέντας», ἔκτος ἀπὸ τὸ «πιετέ ἐξ αὐτοῦ πάντες», ποὺ προσφέρει σὲ ὅλους τὴν οὐράνια τροφή, ἔκτος ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ ἱερὸ εὐχολό-

συνέχεια στή σελ. 2

Ἀγωνιζόμαστε ἄρα ὑπάρχομε

Αγώνας, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ἓνας ἀδιάκοπος καὶ σκληρὸς ἀγώνας εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀγώνας νὰ ἐπιβίωση, ἀγώνας νὰ προκόψῃ, ἀγώνας νὰ μορφωθῇ, ἀγώνας νὰ βρῇ ἐργασία, ἀγώνας νὰ φτιάξῃ οἰκογένεια καὶ πρὸ παντὸς ἀγώνας νὰ συντηρήσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν οἰκογένεια.

Ταυτοχρόνως, ὅμως, μὲ τὸν προσωπικὸ καὶ οἰκογενειακὸ του ἀγώνα εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ κοινά, τοπικά, κοινωνικά, ἔθνικα καὶ πανανθρώπινα θέματα, ἀπὸ τὴν πρόοδο τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται καὶ ἡ δικὴ του πρόοδος.

Ἡ ἐπιτυχία, ὅμως, ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγώνων δὲν εἶναι πάντοτε ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλισμένη, γιὰ τὴν ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν δράση τῶν ἐπιμέρους προσώπων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίδραση ἢ ἐπιβολὴ καὶ ἐπιβουλή ξένων καὶ πολλὲς φορὲς ἐκμεταλλευτικῶν καὶ καταστρεπτικῶν παραγόντων. Στὶς παλαιότερες, ἀσφαλῶς, ἐποχές, στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τῆς γεωργικῆς, κτηνοτροφικῆς ἢ καὶ τῆς μικρῆς βιοτεχνικῆς οἰκονομίας ὑπῆρχαν μεγαλύτερες πιθανότητες οἰκονομικῆς ἐπιτυχίας, γιὰ τὴν πρόοδος τῶν προσώπων καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐξαρτιόταν

ἀπὸ τὴν ἐργατικότητα, συνέπεια καὶ συνοχὴ τῶν μελῶν μιᾶς κοινότητος καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Τώρα, ὅμως, ποὺ οἱ οἰκονομικὲς δραστηριότητες βρίσκονται στὰ χέρια ἐκμεταλλευτικῶν κυκλωμάτων καὶ

ἀδίστακτων τοκογλύφων καὶ ἐγκληματικῶν στοιχείων κάθε ἀγώνας γιὰ οἰκονομικὴ, κοινωνικὴ πρόοδο ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια γίνεται προβληματικός. Τὸ χειρότερο ἀκόμη εἶναι ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα διακόσια χρόνια ὅσοι παρουσιάζονται ὡς προασπιστὲς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λαϊκῶν συμφερόντων, παρὰ τὶς ἐξαγγελίες καὶ τὶς ἐπαγγελίες των, εἶναι ἐκούσια ἢ ἀκούσια ὄργανα τῶν διεθνῶν χρηματιστῶν καὶ παγκοσμίων ἐκμεταλλευτῶν. Τὸ δὲ ἀκόμη χειρότερο εἶναι ὅτι, ἐνῶ τὰ κοινωνικά καὶ πολιτικά αὐτὰ ψευτοσωτήρια κινήματα, ὅπως ἴσως ποτε κι ἂν ὀνομάζονται κι ὁποιοδήποτε χρώμα κι ἂν ἔχουν, ἀρχίζουν σιγὰ σιγὰ νὰ ξεθεω-

ριάσουν καὶ ἀδιάντροπα νὰ φανερώουν τοὺς πραγματικούς ἀπάνθρωπους ἀντεθνικούς σκοπούς, ὁ λαὸς πάλι τὰ ξαναψηφίζει ἢ μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ τὶς ἴδιες ὀνομασίες ἢ μὲ ἄλλα πρόσωπα καὶ ἄλλες ὀνομασίες ἀλλὰ

συνέχεια στή σελ. 2

Ἡ μυθοποίηση τῶν Χριστουγέννων

(Μέρος β')

τοῦ π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού

Η Σάρκωση καὶ Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου εἶναι σκάνδαλο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη σοφία, ποὺ αὐτοκαταργούμενη καὶ αὐτοαναιρούμενη σπεύδει νὰ χαρακτηρίσῃ μωρία τὸ μυστήριό του Χριστοῦ, ποὺ κορυφώνεται στὸν σταυρικὸ Του θάνατο (Α' Κορ., 1, 23). Εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ φθάσῃ σὲ τέτοιο ὄριο κενώσεως, ὥστε νὰ πεθάνῃ πάνω στὸν Σταυρὸ ὡς Θεάνθρωπος; Αὐτὸ εἶναι τὸ σκάνδαλο γιὰ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτοὺς οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου συνήθως θυσιάζουν τοὺς ἀνθρώπους γι' αὐτοὺς, δὲν θυσιάζονται αὐτοὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Πῶς θὰ δεχθοῦν τὸ μυστήριό τῆς θείας ἀνιδιοτέλειαις; «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν (θυσίασε)... ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ (Ἰωάν. 3, 16-17). Στὰ ὅρια τῆς «λογικῆς» ἢ «φυσικῆς» θεολογίσεως χάνεται τελικὰ τὸ θεῖο στοιχεῖο στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ μένει τὸ ἀνθρώπινο, παρανοημένο κι αὐτὸ καὶ παρερμηνευμένο. Διότι δὲν ὑπάρχει ἱστορικὰ ἀνθρώπος-Χριστὸς ἀλλὰ Θεάνθρωπος. Ἡ ἔνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώ-

που στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι «ἀσύγχυτη» μὲν ἀλλὰ καὶ «ἀδιαίρετη». Οἱ «λογικὲς» ἐρμηνείες τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύονται παράλογες, διότι ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν μὲ τὴν λογικὴ τὸ «ὑπέρολογο».

Ἡ νομικὴ-δικανικὴ συνείδηση ζεῖ κι αὐτὴ στὸ Χριστὸ τὸ σκάνδαλό της. Ἀναζητεῖ σκοπιμότητα κοινωνικὴ στὴ Σάρκωση καὶ καταλήγει καὶ αὐτὴ στὸ μῦθο, ὅταν δὲν αὐτοπαραδίδεται στὸν Θεῖο Λόγο. Οἱ Φράγκοι κατασκεύασαν, μέσω τοῦ διακεκριμένου ἱστορικοῦ τους Ἀνσέλμου (11^{ος} αἰ.), τὸν μῦθο τῆς «ικανοποίησεως τῆς θείας δικαιοσύνης». Ὁ Θεὸς-Λόγος σαρκούται, γιὰ νὰ σταυρωθῇ-θυσιαστῇ καὶ νὰ δώσῃ ἔτσι ἱκανοποίηση στὴν προσβολὴ ποὺ προξένησε στὸν Θεὸ ἢ ἀνθρώπινη ἁμαρτία! Τὰ κρατοῦντα τότε στὴν φραγκικὴ φεουδαρχικὴ κοινωνία προβάλλονται (μυθολογικά) στὸν Θεό, ποὺ παίρνει τὴν θέση στὴν φραγκογερμανικὴ φαντασία ἐνὸς ὑπεραυτοκράτορα. Ἄς φωνάξῃ ὁ Ἰωάννης: «οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν...»(3, 16), ἢ ὁ

συνέχεια στή σελ. 2

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα

Ος γνωστόν, στὶς 27 Ἰανουαρίου ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου τὸ 438 μ.Χ ἀπὸ τὸν μαθητὴ του ἀρχιεπίσκοπο Κων/πόλεως Πρόκλο. Στὴν περίπτωσή του Χρυσόστομου, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἄλλων δύο μεγάλων Ἱεραρχῶν, τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου, ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἡ σημασία τῆς οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς ὡς καθοριστικοῦ παράγοντα γιὰ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

συνέχεια στή σελ. 3

Ὁρθόδοξοι σὲ ὅλα

Σὲ παλαιότερο ἄρθρο μὲ τίτλο «Τηρεῖν πάντα», ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, εἶχαμε ἀναφερθῆ στὴν ἐντολὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριός μας στοὺς μαθητὲς του λίγο πρὶν ἀναληφθῆ. Τοὺς παρήγγειλε, ὡς γνωστόν, ὄχι μόνον νὰ πορευθοῦν σ' ὅλα τὰ ἔθνη καὶ νὰ βαπτίζουν τοὺς πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς διδάσκουν νὰ τηροῦν ὅλα ὅσα Ἐκεῖνος τοὺς ἔχει δώσει ἐντολὴ (Ματθ. ΚΗ, 19).

συνέχεια στή σελ. 4

Αγωνιζόμαστε άρα υπάρχουμε

συνέχεια από τη σελ. 1

μέ το ίδιο ύπουλο παιχνίδι και τους ίδιους δόλιους σκοπούς.

Η δέ απουσία υγιών, τιμών και ικανών προσωπικοτήτων και μάλιστα ή μη συνεργασία και των ελαχίστων που ακόμη υπάρχουν βαθαίνουν το χάος και ολοκληρώνουν την καταστροφή.

Σε μια λοιπόν τέτοια ζοφερή κατάσταση, που η πατριδα μας με τα πολλαπλά μνημόνια και μνημόσυνα εύρισκεται πια στην εξουσία και επιτήρηση ξένων δικαστών και των ντόπιων όργανων των και δεδομένης της ασυνεννοησίας και διχογνωμίας των ορθοδόξων Έλλήνων, ποιός μπορεί να κάνει λόγο για αξιόλογο και επιτυχή αγώνα, αφού όλα και όλοι είναι εκ των προτέρων αντίθετα προς κάθε ιδέα για σοβαρή κινητοποίηση και αξιόπιστη προσπάθεια;

Πράγματι, στις «Επάλλξεις» λαμβάνομε συνεχώς γραπτά ή προφορικά μηνύματα που μας προτρέπουν να σταματήσουμε κάθε αγώνα, γιατί με τις παρούσες συνθήκες είναι άνωφελος και ατελέσφορος. Κατ' αρχάς, συμφωνούμε κι εμείς ότι οι καιροί είναι δύσκολοι και οι μέρες πονηρές και κάθε ιεραποστολική, κοινωνική και αγωνιστική προσπάθεια είναι δύσκολη. Επειδή, όμως, ο χριστιανικός αγώνας δεν είναι οικονομική ή έπικερδης επιχείρηση αλλά πνευματική, ήθικη και έσωτερική κατ' αρχάς προσπάθεια, δεν εξαρτάται από τα φαινομενικά αποτελέσματά του αλλά από την ιερότητα του σκοπού, την καθαρότητα των μέσων, την ψυχική ένταση, την σωματική άσκηση και την καθολική πίστη στον Θεό και την συνεργασία με άλλους πιστούς.

Εάν, βεβαίως, ο αγώνας μας είχε σκοπό ν' αλλάξουμε έμεις τον κόσμο ή να λύσουμε μόνοι μας τα έθνικά, κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα της χώρας μας ή έστω και ν' αλλάξουμε τον τρόπο ζωής των συμπολιτών μας, πράγματι ο αγώνας μας θα ήταν και προβληματικός και σχεδόν μάταιος, γιατί οι αλλαγές δεν συντελούνται από την δύναμη, τον ιδρώτα και τις θυσίες των αγωνιστών αλλά και από την θέληση των ίδιων των ανθρώπων και λαών, για τους οποίους επιχειρείται ή αλλαγή. Ακόμη και οι θαυματουργοί Άγιοι δεν μπορούν ν' αλλάξουν τους ανθρώπους, εάν οι ίδιοι οι άνθρωποι δεν το θελήσουν, αφού κι αυτός ο Παντοδύναμος Θεός δεν επιβάλλει την σωτηρία των αμαρτωλών, εάν ο ίδιος ο αμαρτωλός δεν το θελήσει.

Τότε, γιατί κάνομε αγώνα; Απλούστατα, αγωνιζόμαστε, γιατί ο άρχηγός της πίστεως μας και μόνος βασιλιάς ουρανού και γης μας παρήγγειλε ν' αγωνιζόμαστε για όρθόδοξη πίστη, ενάρετη ζωή, δίκαιη κι αγαπητική πολιτεία, ξεκινώντας από μας τους ίδιους.

Εάν καθημερινώς αγωνιζόμαστε να βιώσουμε μέσα μας και γύρω μας την έν Χριστώ ζωή και πολιτεία, τότε ο Πανάγαθος και παντοδύναμος Θεός της αγάπης, ο οποίος «τοίς αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν» (Ρωμ., Η' 28), ασφαλώς θα μας βοηθήσει να έχομε κάποια όρατα αποτελέσματα προς ένίσχυση για την συνέχεια του αγώνος. Δεν αγωνιζόμαστε, λοιπόν, κατ' αρχάς για την αλλαγή των άλλων αλλά πρωτίστως για την αλλαγή, την πρόοδο και την σωτηρία ήμων των ιδίων και ταυτοχρόνως για την πρόοδο και σωτηρία όλων εκείνων που και οι ίδιοι την έπιθυμούν. Εάν δεν αγωνιστούμε και άπλωσ λέγόμενα Χριστιανοί και το πολύ πολύ έκτελούμε και τα λεγόμενα θρησκευτικά μας καθήκοντα χωρίς έργα και καρπούς, τότε θα είμαστε δέντρα φθινοπωρινά, άκαρπα και νεκρά κουφάρια.

Ο αγώνας, λοιπόν, φανερώνει ζωή και ύπαρξη. Γι' αυτό και μεις, όσο μπορούμε θα αγωνιζόμαστε, για να υπάρχουμε μέσα στο Χριστό την άγκαλιά, όσο κι εάν οι αδυναμίες μας και τα πάθη μας κλωτσούν συνέχεια την φιλόστοργη αυτή άγκαλιά και μας προτρέπουν να σταματήσουμε κάθε έπαφή μαζί Του και κάθε άλλο αγώνα.

Άλλωστε, το ότι είμαστε έστω κι αυτοί που είμαστε, δηλαδή ακόμη ορθόδοξοι χριστιανοί, το όφειλομε στην δική Του χάρη και στην δική Του αγάπη. Στην βοήθεια αυτήν του Θεού, έξάλλου, δεν όφειλεται και ή συνέχιση του έργου των «Επάλλξεων» και άλλων ορθοδόξων αδελφοτήτων, προσώπων, ένοριακών φορέων και ιεραποστολικών δραστηριοτήτων, παρά την γενική κρίση, την τόση σύγχυση, την τεράστια ανεργία, την μεγάλη έγκληματικότητα και την πλήρη απογοήτευση;

Αντί, λοιπόν, να κλαυθμηρίζομε, να μοιρολογούμε, να όργιζόμαστε και ν' αγανακτούμε όλοι έναντιόν όλων, δεν είναι καλύτερα ν' ακολουθήσομε τον δρόμο της μετανοίας, της έν Χριστώ ζωής και πολιτείας και να συνεχίσομε με μεγαλύτερη όρεξη τον προσωπικό και κοινό αγώνα για προσωπική, οικογενειακή και κοινή πρόοδο και σωτηρία; Αυτό, όμως, που έπίσης χρειάζεται είναι, ταυτοχρόνως προς τον προσωπικό μας αγώνα για πνευματική, ήθικη και κοινωνική καλλιέργεια, να άσκηθοúμε και στην φιλαλληλία, την αλληλοβοήθεια, την συναντίληψη και την συνεργασία και για την αντίμετώπιση της παραούσης δεινής καταστάσεως, που βρισκόμαστε όλοι, αλλά και προς εύρεση και προώθηση αξίων, τιμών και πιστών αγωνιστών για την ανάληψη εύρύτερων αγώνων προς απομάκρυνση των κακοποιών στοιχείων, την αναχαίτιση του κακού και την προώθηση των ζωτικών θεμάτων, τόσο των προσώπων όσο και της κοινωνίας.

Αγώνας, λοιπόν, αγαπητοί μας αναγνώστες. Αγώνας και μάλιστα κοινός αγώνας, γιατί μόνον έτσι ζούμε, υπάρχομε και πολιτευόμαστε έν ειρήνη και αγάπη προς δόξαν Θεού και σωτηρία όλων μας.

Β. Τσούπρας

Η ένορία άπαραίτητη για την οικογένεια (Μέρος γ')

συνέχεια από τη σελ. 1

γιο περιέχει ευχές για κάθε φάση της ζωής των πιστών. Και για την σπορά και για τον θερισμό και για τον τρύγο, για θεμελίωση οίκου και για ναυπήγηση σκάφους και για πολλά άλλα. Κάποια απ' αυτά τηρούνται ακόμα σποραδικά, άλλα τυπικά άλλα συνειδητά.

Τα μυστήρια όμως που γίνονται από κάποιους πιστούς έρήμην της ένορίας δεν παρηγορούν πολύ και συχνά τα αισθανόμαστε σαν μαγεία. Τί παρηγορία είναι όμως οι εκατοντάδες πιάτα με τα κόλυβα τα ψυχσοάββατα, που είναι πραγματική ένοριακή πράξη, γιατί πρέπει όπωσδήποτε να μοιραστεί ένα μέρος τουλάχιστον στους πιστούς, για να συγχωρέσουν. Δεν συγχωρεί μόνον ο Θεός, συγχωρεί και ή Εκκλησία, συγχωρεί και ή ένορία. Με την συνηγορία της ένορίας ο κάθε ένοριτης παρουσιάζεται στο βήμα του Κριτού.

Όπωσδήποτε όμως μια οικογένεια είτε φυσική είτε πνευματική, όπως είναι ή ένορία, έχει σαν άφετηρία και βάση τον Πατέρα, δηλ. τον έφημέριο. Ο έφημέριος πρέπει να έχη μεγάλη καρδιά, να χωρή προσωπικά ο κάθε ένοριτης του μέσα σ' αυτήν με τα προβλήματά του. Χρειάζομαστε ιερείς θερμοούς, άφροσιμένους και μεγαλόψυχους. Αν τους άξιζαμε κι αν το ζητούσαμε στις προσευχές μας, ο Θεός θα μας τους έδινε. Τώρα ιερείς και πλήρωμα της Εκκλησίας χρησιμοποιούμε οι μόνους δε ως άλλοθι.

Βέβαια δεν έχει χαθή τελείως το σχήμα και το ήθος της ένορίας. Ιδιαίτερα σε περιόδους θλίψεως ή και κατανυκτικές, όπως είναι οι σαρακοστές, πάει να αναβιώσει το ένοριακό πνεύμα. Το κοσμικό πνεύμα όμως που μας πνίγει απ' όλες τις μεριές, ακόμα κι από μέσα μας με τις έπιθυμίες, αποχωματίζει την ένορία, την εκφυλίζει σε περιστασιακό πλήρωμα του ναού με πρόσωπα άγνωστα μεταξύ τους. Κι όταν άτνει ή ένορία, ο Θεός γίνεται άτομικός μας και τον βλέπομε μέσα από τις ένοχές μας και τις ύποκρισιές μας, γιατί δεν μας περιβάλλει ή αγαπητική κοινότητα, που είναι ή μόνη που εκφράζει την αλήθεια του προσώπου του.

Πρέπει να γνωριστούμε μεταξύ μας και να βρούμε ο καθένας το πρόσωπό του στην καρδιά του άλλου. Τώρα έχομε το πολύ γνωστές φυσιογνωμίες μέσα μας, πρέπει αυτές οι φυσιογνωμίες να συμπληρωθούν και με όνόματα και με συμπάθεια και με εκτίμηση και με αδελφική αγάπη. Πρέ-

πει ο πόνος του κάθε ένοριτη να γίνη πόνος της ένορίας, όπως και ή χαρά του ένοριτη να γίνη χαρά όλων μας, ο πλούτος και ή φτώχεια μας να γίνουν κοινά. Τότε μόνον θα άποτελούμε ένορία και θα μας άποκαλυφθή ότι τότε μόνον θα άποτελούμε Εκκλησία.

Το σχήμα και την ουσία της ένορίας διασώζουν σήμερα τα μοναστήρια. Γι' αυτό κλείνονται μέσα σε μάντρα, για να κάνουν εύκολότερη την ένότητά τους οι μοναχοί. Όλοι κλείνονται μέσα στην καρδιά του ήγουμένου, συμπροσεύχονται και συνεργάζονται, έχου τα κελιά τους για άσκηση και για άναπαυση, αλλά ο νους τους είναι όλων στραμμένος στο καθολικό, όπου γίνονται όλοι μια άγκαλιά και συναυλίζονται με τους άγίους και τους άγγέλους και τρέφονται με ουράνια τροφή. Απέναντι από την είσοδο του καθολικού είναι ή τράπεζα και ή τράπεζα έχει μεγάλη εκτίμηση στα μοναστήρια, όχι γιατί εκεί τρώνε μόνο αλλά και γιατί εκεί μετά την μετάληψη του σώματος και του αίματος του Χριστού μεταλαμβάνουν και τα αγαθά της δημιουργίας και έτσι ζώντας με τον Χριστό και με τον κόσμο συγχρόνως ενώνουν στο σώμα τους την δημιουργία με τον δημιουργό της.

Αυτό το μάθημα ζωής που μας δίνουν τα μοναστήρια πρέπει να το αντιγράψομε και στην ένοριακή ζωή. Βέβαια είναι δυσκολότερο να πετύχη το πείραμα μέσα στην πλημμύρα του κόσμου με το κοσμικό φρόνημα. Γι' αυτό και τα προσδοκώμενα αποτέλεσμα είναι λιγότερα. Λιγότερα βέβαια άντικειμενικά αλλά αν τα εκτιμήσομε σε σχέση με τις συνθήκες είναι τεράστια. Άς δοκιμάσομε να εφαρμόσομε την τακτική συμμετοχή στην ένοριακή λατρεία (έσπερινός, άπόδειπνο, όρθρος, λειτουργία) και θά δούμε ότι για μας τους λαϊκούς και κοσμικούς άποτελεί άθλο ή έπιτυχής συμμόρφωση και μόνον σ' αυτήν την τακτική. Έτσι θα είναι και τα άλλα. Άς επιχειρήσομε έστω και μια φορά την έβδομάδα, την Κυριακή, να τρώμε όλοι οι συνεργοίτες σ' ένα τραπέζι, για να καθήσομε κι έμεις ο ένας απέναντι στον άλλον και να γνωριστούμε. Άς οργανώσομε επισκέψεις σε άσθενούντες, πενθούντες, ταλαιπωρημένους συνεργοίτες μας. Αυτά κι άλλα πολλά, μαζί μ' αυτά που ήδη γίνονται, όπως οι αίμοδοσίες, οι επισκέψεις σε φυλακές και άλλα τέτοια, θα μας κάνουν ένορία, κι αν γίνομε ένορία, θα γίνομε και Εκκλησία. Άμήν.

Η μυθοποίηση των Χριστουγέννων

συνέχεια από τη σελ. 1

Παύλος: «συνίστησι δε την έαυτού αγάπην προς ήμας ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ήμων, Χριστός υπέρ ήμων απέθανεν» (Ρωμ., 5, 8). Όχι!

«Για να πάρη εκδίκηση» και «ζητώντας ίκανοποίηση» θά μάθη να φωνάζη ο δυτικός (ή δυτικοποιημένος) άνθρωπος. Έτσι πλάσθηκε ένας Χριστιανισμός άλλου είδους, που δεν διαφέρει από μυθολογία, αφού προβάλλει στον Θεό την φαντασία και τις προλήψεις μας. Η εκλογίκευση και εκνομίκευση του μυστηρίου του Θεανθρώπου είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος του Χριστιανισμού στην ιστορία.

Η θρησκευτική-τυπολατρική συνείδηση ζει το «σκάνδαλο» της Ένανθρωπισης καταφεύγοντας στην θρησκευτική πίστωση. Έξαντλεί το νόημα των Χριστουγέννων στις τελετές και χάνει τον αληθινό σκοπό τους, που είναι ή υίοθεσία» (θέωση). «Ίνα την υίοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. 4, 5). Είναι το σκάνδαλο του Φαρισαϊσμού, έστω κι αν λέγεται Χριστιανισμός.

Είναι όμως και οι έχθροι του παιδίου που βιώνουν το σκάνδαλο της εξουσίας. Ο Ηρωδισμός! Οι

κρατούντες ή μάλλον «οί δοκοούντες άρχειν...» (νομίζοντες ότι κυβερνοούν) (Μάρκος 10, 42), όπως ο Ηρώδης, βλέπουν στον νεογέννητο Χριστό κάποιον άνταγωνιστή και κίνδυνο των συμφερόντων τους. Γι' αυτό «ζητούνσι την ψυχήν του παιδίου» (Ματθ., 2, 20). Παρερμηνεύουν έτσι τον αληθινό χαρακτήρα της βασιλικής ιδιότητας του Χριστού, της οποίας «ούκ έσται τέλος».

Ο Χριστός ως βασιλιάς όλης της κτίσεως είναι ο μόνος αληθινός Κύριός της, ο δημιουργός και σωτήρας της και όχι ως ο Ηρώδης του κόσμου τούτου, που άδίστακτα δολοφονούν, για να κρατήσουν την εξουσία τους.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος (Ε.Π. 36, 516) προσφέρει δυνατότητα όρθης προσεγγίσεως των Χριστουγέννων, δηλαδή άγιοπνευματικής: «Τοίνυν εορτάζωμεν μη πανηγυρικάς αλλά θεϊκάς μη κοσμικάς αλλά ύπερκοσμίως μη τα ήμέτερα αλλά τα του ήμετέρου (=όχι δηλαδή τους έαυτούς μας, αλλά τον Χριστόν άς τιμάμε...): μάλλον δε τα του Δεσπότου μη τα της άσθενείας, αλλά τα της ιατρείας μη τα της πλάσεως αλλά τα της αναπλάσεως».

